

stet, Kongens Navn er fra Ministeriets Side stillet ene frem, og det er kun gennem Udvalgets forfattede og vedblivende Arbejde i denne Sag, at det omsider er lykkedes at tvinge den ministerielle Kontrafsignatur frem. Det er nemlig lykkedes Udvalget. Det er omsider lykkedes os at faae Finantsministeren til at erkjende, at han har kontrafsigneret Resolutionen, og at han bærer Ansvar for derfor. Det er da ogsaa ham, der ikke blot bærer Ansvar for Resolutionen men ogsaa for, at den er offentliggjort paa en Maade, som jeg ikke betænker mig paa at kalde utilbørlig. — Der kunde maaske have været Grund for Udvalget til at foreslaa Thinget en Udtalelse af Misbilligelse i Anledning af, hvad der saaledes er sket, altsaa foreslaa en Tilspøelse til det Protestforslag, som sidst blev indbragt i Salen, men Udvalgets Flertal har været af den Mening, at det var urigtigt at gjøre det, der bør ikke være Noget, der kan bortlede Opmærksomheden fra, hvad der er denne Protests egentlige Gjenstand. Vil man udtale sin Misbilligelse af den ministerielle Fremgangsmaade i denne Sag, kan man gjøre det paa andre Maader og ved andre Veiligheder, men ved at blande det sammen med Protesten, vil man kun bortlede Opmærksomheden fra den anden Ting, som er uendelig meget vigtigere end den Formfeil, Uregelmæssighed eller, hvis man vil bruge et stærkere Ord, Utilbørlighed, der har fundet Sted fra Ministeriets Side med Hensyn til Offentliggjørelsen af Kontrafsignaturen. Det svinder jo Alt sammen ind i Sammenligning med det Spørgsmaal, som her ligger for, det ved Resolutionen skete Grundlovsbrud, og man har derfor troet fra Udvalgets Side, at det ikke var rigtigt, at den Beslutning, der blev vedtaget af Thinget her, gik ud paa Andet end paa at udtale Thingets Mening, Thingets bestemte Opfattelse med Hensyn til det skete Grundlovsbrud. Det er altsaa herom, efterat denne lille Episode, der er foranlediget ved Ministeriets Unøjagtighed, nu maa antages at være saa oplyst, som den overhovedet kan blive, det er altsaa herom, nemlig om Thingets Stilling til Grundlovsbrudet, at Beslutningen dreier sig. Jeg antager, at den er tilstrækkelig motiveret forrige Gang, og jeg antager overhovedet, at der her ikke behøves nogen Motivering; jeg tror, at den offentlige Mening paa det Punkt er saa fuldstændig paa det Rene med baade Uvoren af det Grundlovsbrud, som er sket, og den fuldstændige Uundskyldelighed deraf, til at jeg behøver at give nogen nærmere Motivering eller komme tilbage til den Motivering, som jeg for Resten allerede har gi-

vet. — Lige overfor de Herrer særlig, som forrige Gang, da Sagen var for her i Salen, ikke vare komne saa vidt, at de turde have nogen Mening om, hvorvidt man bør afholde af Grundloven forbudte Udgifter, hvorvidt Saabant er Grundlovsbrud, anser jeg det for ganske overflødigt at fortsætte Diskussionen herom. Naar man ikke den Gang var kommen saa vidt, at man havde nogen som helst Mening om, hvad Grundloven paabød eller ei, saa antager jeg heller ikke, at de ere komne saa vidt nu. Jeg ser ogsaa snarere deri en Udtalelse fra de Herrer Side om, at det er en Sag, som det ligger over deres Bestemmelse som Parti at have nogen Mening om.

Thomsen: Jeg maa maaske paa samme Maade som den ærede Ordfører tilbagefalde en lille Smule af første Alt af Forhandlingerne angaaende det indbragte Forslag til Beslutning, som fandt Sted i Mødet den 30te Januar dette Aar. Det er ganske vist, at der, saaledes som den ærede Ordfører sagde, deri var noget meget Overraskende. Det Overraskende i Forhandlingerne var imidlertid for mig det, at den ærede Ordfører ved Mødets Begyndelse benyttede en Skrivelse, som var tilfjeldet Finantsudvalget, inden denne endnu var bragt til Udvalgets Kundskab, og deraf uddrog visse Slutninger, særlig en Slutning om, at den kongelige Resolution af 26de Januar dette Aar hverken var understreven af Kongen eller kontrafsigneret af nogen Minister, og at det ærede Medlem, uagtet der fra forskellige Sider strax blev sagt, at dette ikke var muligt, dog paastod ikke alene, at det var muligt, men at det endogsaa var faktisk, og at denne Anskuelse senere fik en saa stærk og saa varm Støtte fra det ærede Medlem for Middelfart (Monrad). Det, der ligger for nu som Resultat af den Brevvevling, som har fundet Sted mellem Finantsministeren og Udvalget, det er dette, at hvad det ærede Medlem den Gang paastod som faktisk, har vist sig ikke at være faktisk, den Paastand, som det ærede Medlem fremsatte, at den kongelige Resolution ikke var understreven af Kongen og ikke kontrafsigneret af nogen Minister, har været fuldstændig urigtig, og at den Støtte, som det ærede Medlem fra Middelfart gav den, altsaa ikke har havt nogen tilstrækkelig Grund at hvile paa. Det er det Første og Vigtigste at se, at altsaa den fremsatte Paastand om, at den kongelige Resolution ikke var understreven af Kongen og ikke kontrafsigneret af nogen Minister, er fuldstændig urigtig. — Jeg skal dernæst udtale som min Opfattelse, og det